

Min Moder græd, og mens Taarerne randt,
hun tigged' og trygled'; jeg mærkede grant,
hun syntes, jeg gjorde mod hende en Synd
ved at flygte fra Verdens bundløse Dynd.

Men hvad ænsed' jeg Mennesker? Et jeg vandt,
det ene fornødne mit Hjerte bandt —
dog stiger der ofte et Billede frem
af min gamle Mor i sit ensomme Hjem.

Men jeg vender min Hu fra verdslig Tant,
løsriver hvert Baand, som mit Hjerte bandt,
Du min Brudgom, Krist, i mit Hjerte bor —
hvad ænser jeg saa min gamle Mor!

Søster Magdalene.

Jeg drømmer om ham, jeg ser kun ham,
hvor skal jeg skjule min Synd og Skam?
Her troede jeg Lægedom at finde —
Krist hjælpe mig stakkels forpinte Kvinde!

Jeg gav ham mit Ord — han kasted' det hen
og gav mig kun leslende Taler igjen;
jeg gav ham min Tro — han gav mig ej sin,
hans Trostak var svigfuld som loffende Vin.

Jeg gav ham mit Legem, uplettet og kysst —
han gav mig et Favntag, brændende, brykst,
jeg gav ham mit Hjerte, jeg gav ham min Sjæl,
han trampet' dem sender med haarden Hæl.

De sagde, jeg skulde i Klosteret gaa,
skjule min Skændsel i dyben Vraa,
spøge mit Kød, hudflette min Krop.
Jeg gør det — men Synden vil stadig op.